

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου).

Ἄνὰ πᾶν λεπτόν ἐξῆγε τὸ ὥρολόγιόν του θέλων οὕτω νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀνατολήν τῆς ἡύρας, ἥτις τέλος ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων τῆς Hyères. Ἐτράπη τότε δέκα βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, παρετήρησεν ἡσύχως τὸ πτηνόν, ἐσκόπευσεν ἀταράχως καὶ εὐστόχως καὶ ἔσυρε τὴν σκανδάλην, ἀλλὰ φεῖ! ἡ πυρτίς εἶχεν ὑγρανθῇ ὑπὸ τὴν δρόσον τῆς νυκτός.

Φρικώδης βλασφημία τοῦ κυνηγοῦ ἀφύπνισεν ἔντρομον τὸν κόσσυφον, ὅστις ἀπλώσας τὰ πτερά του ἐπέταξε πρὸς τὸν μεσημβρινὸν ὀρίζοντα. Ὁ κύριος Χάης ὤμοσεν εἰς τὰς παρακειμένας πορτοκαλλέας ὅτι θὰ ἔχῃ ζῶντα ἢ νεκρὸν τὸν κόσσυφον, καὶ ἐροῖθῃ πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Βαχ. Τὴν φορὰν ταύτην τὸ κυνηγετικὸν πάθος τοῦ εἶχε τραπῇ εἰς μανίαν. Ἐκοπτε κατ' ὁδὸν τὰς καπάρεις, ἔτρωγε τοὺς καρπούς των, ἐπυροβόλει κατὰ τοῦ κόσσυφου ἐξ ἀποστάσεως 500 βημάτων, ἔπινεν ἐκ τοῦ χειμάρρου ὕδατος, ὡς ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ, μὴ προσέχων παντάπασιν οὔτε εἰς τὸν ἐξαντληθέντα στόμαχόν του, οὔτε εἰς τὰ ἐπικρατατήσαντα μέλη του, οὔτε εἰς τοὺς καταπεπονημένους πόδας του.

Με χεῖλη σπασμωδικὰ, ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, χεῖρας κυανᾶς ἐκ τῆς ἐξογκώσεως τῶν φλεβῶν, κόμην ἀντάρτιδα, μέτωπον πεποικιλμένον ὑπὸ κόνεως καὶ ἰδρώτος, εἰσῆρχετο τὴν ἐπομένῃν εἰς Νίκαιαν καὶ ἐρόπιετο ἀγωνίων εἰς τινα κλίνην τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Μέλαρος Ἀετοῦ.

Ἡ εὐεργέτις φύσις τῷ παρῄσχε δεκάωρον ὕπνον ἐξ οὗ ἀνέλαθεν ὀλίγον τὸ κεκοπιακὸς σῶμά του. Ἀμα ἀφύπνισθεις ἐσήμανε τὸν κώδωνα διὰ τὴν ζητήσῃ τροφήν. Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου ἀνῆλθεν, ἐκλινε πρὸς τὸν κύριον Χάη καὶ τῷ εἶπε:

— Che domanda la sua eccellenza? (τί ζητεῖ ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης;)

— Ὡ διαβόλε! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ κυνηγός, εἰμαι εἰς τὴν Ἰταλίαν. Κινδυνεύω ν' ἀποθάνω τῆς πείνης καὶ δὲν εἰδεύρω Ἰταλικά. Στὸ διαβόλο γιὰ κοιτίφ.

Ἐν τῇ στενοχωρίᾳ του ἠναγκάσθη νὰ καταρύγῃ εἰς τὴν παγκόσμιον γλώσσαν καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ὑπηρετὴν ὅτι ἀπέθνησκε τῆς πείνης.

— Brodo, manzo, vitello· εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς.

— Brodo, manzo, vitello, ἀπεκρίθη ὁ κ. Χάης ἀμνηχανῶν.

Καὶ ἤρξατο ἐνδυσόμενος. Καθ' ἣν ὥμως στιγμὴν ἔλαβε τὸ ἐσωκάρδιόν του φρικώδης ἰδέα τῷ προὔξενησε τρόμον. Τὰ λείψανα τοῦ τελευταίου ταλλήρου του εἶχον ἀπομείνει εἰς Hyères. Τὸ βελάντιόν του ἔμενε κενὸν ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου τῆς ἐστίας. Δάκρυα ἔβρεξαν τὰς παρειάς του καὶ ἤρξατο μανολογῶν, τὸ μόνον ὅπερ ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἀνεξόδως τὴν φορὰν ταύτην.

— Τί! ἀνέκραξε, θὰ μείνω λοιπὸν περι-

λυτος πρὸ τοῦ λογαριασμοῦ τὸν ὁποῖον θὰ μοὶ φέρωσι νὰ ἐξοφλήσω καὶ χωρὶς καὶ νὰ γνωρίζω τὴν γλώσσαν, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ δικαιολογηθῶ; Θὰ ἀποθάνω τῆς πείνης ἂν ἡ χρεὶα τὸ καλῆσῃ παρὰ νὰ φανῶ ἄτιμος. Ὁχι! δὲν θὰ ἐγγίσω καθόλου τὸ γεῦμα πρὶν ἀποκτήσω τὴν βεβαιότητά ὅτι θὰ δύναμαι νὰ πληρώσω τὸν κύριον τοῦ Ξενοδοχείου.

Μόλις ἔλαβε τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην ἀποφασιν, ὁ ὑπηρετὴς εἰσῆλθε κομίζων ἐντὸς πινακίων ἐκλεκτὰ φαγητά. Ὁ κ. Χάης ἐποίησεν εὐγενῇ χειρονομίαν ἀποποιήσεως καὶ ἔδειξε τὴν θύραν εἰς τὸν ὑπηρετὴν.

— Θέλω μίαν βάρβιτον, εἶπεν ὁ κ. Χάης.

— No capisco (δὲν ἐννοῶ), ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετὴς κινῶν τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Ἐν μεγάλῳ βιολίῳ, ἔνα πρᾶγμα ποὺ κάνει ἔτσι.

Καὶ ἐποίησε ἐκφραστικὸν σημεῖον ζῶν τὸν πόδα τοῦ καθίσματος διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ ὅπλου του.

— Ah! εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς, un violoncello ce n'è uno nell'osteria (βάρβιτον, ἔχομεν μίαν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον).

Ὁ ὑπηρετὴς κατελθὼν ἀνῆλθε πάλιν ἀμέσως φέρων βάρβιτον ἣν κατέθηκε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κ. Χάης.

Ἀκτὶς χρᾶς ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς κυνηγοῦ, ὅστις περιεπτύξατο τρυφερῶς τὴν βάρβιτον ὡς περιπτυσσόμεθα φίλον εἰς ξένην χώραν.

— Ἀ! εἶπε μετὰ τόνου μεττοῦ μελαγχολίας, ἃς λησμονήσωμεν τὴν φρίκην τῆς πείνης καὶ τῆς πενίας ἐν τῇ λατρείᾳ τῶν τεχνῶν.

Καὶ χορδίσας τὴν βάρβιτον εἰς ἣν ἀνεῦρε γλυκυτάτην φωνὴν ἤρξατο μέλπων. Αἱ περιπαθεῖς ἐκεῖναι στρυφαὶ αἱ μετὰ τόσου πάθους ἐξερχόμεναι ἐκ τῆς βάρβιτου, συνήθροισαν κάτωθι τοῦ Ξενοδοχείου ἀπείρους λάτρεις τῆς Γαλλικῆς Μουσικῆς, οἵτινες ἀκροώμενοι κεκνηνότες ἐξερρήγνυντο εἰς παταγῶδη χειροκροτήματα κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης στροφῆς. Διεδόθη ἐν Νικαίᾳ ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν ἐκ Βάρης, τὸ δὲ ἐσπέρας τριάκοντα ἄσματ' αἱ ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ πόλει ἀρχόμενα ἄπαντα διὰ τοῦ «Ὡ Ἀπολλων, Γάλλε Θεὲ τῆς μουσικῆς». Καὶ ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἦτο ἀκόμη νῆστις.

Ὁ κύριος τοῦ Ξενοδοχείου εἰσῆλθε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Χάης καὶ ἐν γλώσσῃ ἀποτελουμένη ἐξ ὅλων τῶν διαλέκτων τῆς Μεσογείου, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἐδέχετο νὰ δώσῃ μίαν συναυλίαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου πρὸς 2 φρ. τὸ εἰσιτήριον.

Ἡ πρότασις αὕτη ὑπῆρξεν ἀκτὶς φωτὸς διὰ τὸν κ. Χάην.

— Δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀπεκρίθη, εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ ἀναγγεῖλετε τὴν συναυλίαν καὶ νὰ κοσμήσητε τὴν αἶθουσαν. Πιστεῦετε ὅτι θὰ κερδήσω τίποτε;

— Ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ πεντήκοντα τάλληρα, εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

— Πολὺ καλᾶ, εἶπεν ὁ κ. Χάης, ἀγγεῖλατε τὴν συναυλίαν δι' αὐρίον καὶ φερετέ μοι νὰ φάγω.

Ὁ κ. Χάης συνέταξε τὸ πρόγραμμα τοῦ.

— Θὰ μείνητε ἐπὶ πολὺ ἐν Νικαίᾳ; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος λαμβάνων τὸ πρόγραμμα.

— Ὁχι! πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀναχωρήσω εὐθὺς μετὰ τὴν συναυλίαν.

— Ἐτελειώσατε λοιπὸν τὰς ὑποθέσεις σας;

— Μάλιστα· ποῖα εἶναι ἡ συντομωτέρα ὁδὸς διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ κανεὶς εἰς Μασσαλίαν;

— Ὡ! ἐτύχατε εἰς πολὺ καλὴν περίστασιν· μεθ' αὐρίον τὸ πρῶτ' ἀναχωρεῖ τὸ βρίκιον «ἡ Παναγία» διὰ Τουλῶν· εἶναι ἕνας περιπάτος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ἔχεις δίκαιον. Καὶ πότε θὰ φθάσωμεν εἰς Τουλῶν;

— Μὰ πάντοτε τὸ ἐσπέρας πρὸ τῆς νυκτός· εἰς τὴν ἐποχὴν ποὺ εὐριτόκομεθα ὁ καιρὸς εἶναι πάντοτε καλός.

— Θαυμάσια! εὐτυχῶς δὲν γνωρίζω τὸ Τουλῶν. Ἐπῆγα εἰς Hyères χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς Τουλῶν. Ἐβιαζόμην. Κατεδίωκον ἕνα κόσσυφον. Ἀχ!

Ἡ συναυλία ὑπῆρξεν ὀλίγον ψυχρά, ἀλλ' ἀπέφερε 200 φράγκα εἰς τὸν κυνηγόν.

— Μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου, εἶπε, δύναμαι νὰ ἐπκνέλω εἰς τὴν πατρίδα μου.

Καὶ ἔδωκε τὰ ἑκτὸν φράγκα εἰς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ γενναιοδωρὶς αὕτη τοῦ καλλιτέχνου ἐκίνησε τὸν γενικὸν θαυμασμόν.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν τὸ φέρον τὸν κυνηγὸν βρίκιον ἀνεχώρει διὰ Τουλῶν.

Ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος, ὡς συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε ὅτε ἀναχωρεῖ τις ἐκ τοῦ λιμένος. Τὴν Μεσόγειον ἐτάρασσαν μικρὰ ἐπαφρίζοντα κύματα, εἰς ἐκάστην σταγόνα τῶν ὁποίων ἀντενακλῶντο αἱ χρυσαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. Ἡ χαλκίνας πρῶρα διέσχιζε τὸ κύμα.

Ὁ κ. Χάης περιεπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετ' ἡθος ἀνθρώπου εὐτυχοῦς. «Τί ὠρατὸν θέματα», ἔλεγε καὶ ἦτο ὑπερήφανος δι' ἐκυτόν, ἐμειδία ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς θαλάσσης, ἐσταύρου τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἠὺχαρίστει τὸν κόσσυφον καὶ τὸν φύλακα ἄγγελόν του.

Ὁ πλοίαρχος ἐκάθητο γευματίζων.

— Ὁρατὸν καιρὸν ἔχομεν! τί λέγετε, κύριε πλοίαρχε, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης.

— Ἀπόγειος ἄνεμος, εἶπεν ὁ ναυτικός.

— Αἶ... καὶ τότε;

— Καὶ τότε...

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Χάης.

Καὶ παρατηρήσας τὸν ὀρίζοντα ὑπεντοθόρῃσεν ἐν ᾄσμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Petit - Manole.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις κκ. Συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἀρχαμένην συνδρομὴν τοῦ Β' ἔτους νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν τάχιστα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ διακόψωμεν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ